

Chiếc Vietnam Airline đang trên đường bay ngang qua Singapore và không phận Việt Nam. Phi công đang trên độ cao lướt đi trong không gian mênh mông chói nắng. Gần hai mươi tiếng đồng hồ ngồi máy bay tôi cảm thấy bồnồn hời hợt, cảm giác ngồi trong sự chờ đợi nhằng nhẵng không tài nào ngủ được, lòng cứ phập phồng nôn nao. Sự nôn nao cứ kéo ly hương sau những năm tháng dài trở về quê nhà.

Nhìn qua ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài chỉ là biển mây trắng xóa bồng bồng trôi. Thảnh thơi ngắm nhìn đường những lốm màu nước xanh cửa ải đường bao la bên dưới qua những lớp hương cửa biển mây.

Mười ba năm xa quê chưa xót trong niềm đau mất nước, kéo lê cuộc sống nơi đất

tầm dung, dù no cơm ấm áo, dù được hít thở không khí tự do, những tâm vẫn không yên, lòng không yên triền miên những giấc mơ, nhìn lại những đã thấy mười ngày nào.

Mười ba năm rời quê hương không gian có khác nào cho mười ba năm nằm trong lao tù Cộng sản. Mệt mỏi đau đớn, mệt mỏi đói khát, bồnồn, khổ m khổ, chết chóc. Ngày mất nước, tôi cảm nhận cuộc sống đã hết, không còn gì nữa. Thúc thúc phũ phàng. Tôi nay, tôi không còn có đủ để còn được mang lại đôi giày, mặc chiếc áo sơ mi bỏ vào quần, không còn đủ để mang cà vạt, mặc veston, và có lẽ sẽ không bao giờ còn được hôn hít bồng bồng chân lên máy bay đi đây đi đó. Những người phi công buồn sững theo nhìn đầu hàng, rời tan hàng tìm mọi cách để cứu lấy thân. Kéo lên bóng biển, kéo về đường quê tập tành đường vắng, rời về quê, con trâu, cái cày. Rồi tất cả đều bị lừa vào tù. Đó là hết. Cuộc sống tự do đã mất, phiếu lưu thăm bố bị bắt bao.

Vậy mà những suy nghĩ ngày xưa bây giờ vẫn còn ray rứt. Với tôi, và những người chủ yếu trước được ra nước ngoài, giờ đây ai ai cũng thấy được một thế, còn có thể thả trong cuộc sống. Trong lúc đó thì người dân trong nước vẫn lầm than, bồnồn, đói rách, bồnồn tất cả ngày đất nước đi chờ đợi nay vẫn chưa ngoi lên được trong cuộc sống thể thống, bị đất.

Mười ba năm xa quê hương tôi trở lại thăm nhà. Nói là thăm nhà cho có cách nói, thực ra, tôi chỉ có nhà cửa. Năm 75 giờ được, nhà cửa tài sản tiêu tụt. Cha mẹ không còn nữa vì những trái phá được bom cửa phía bên kia giới được. Vào vào tù thì gia sản quay lưng đi tìm phú quý vinh

hoa. Mợ i ba năm tù đầy là mợ i ba năm đợ ng cay tợ i nhợ c đợ i sợ kợ m kợ p cợ a lợ ngợ i man rợ . Khi ra khợ i tù, không nhà cợ a, không nợ i cợ ngợ , khợ i đợ u cuợ c sợ ng lang thang, bợ p bệnh trong sợ giúp đợ đùm bợ c cợ a bợ n bè. Ngoài bợ n bè thân hợ u, tôi chợ còn ngợ i chợ ruợ t duy nhợ t, tuợ i già sợ c yợ u, đói rách, nghèo khợ sợ ng chui rúc trong ngôi nhà tranh vách đợ t nợ m tợ n sâu vùng quê cợ a mợ t tợ nh miợ n Trung. Nhợ ng lợ n đợ n thăm ngợ i chợ , tôi chưa xót cuợ c sợ ng đói nghèo cợ a chợ tôi và cợ m thợ y mình bợ t lợ c trợ c hoàn cợ nh. Nhợ ng năm tháng cuợ i cùng ợ Viợ t Nam, tôi đã ráng phợ n đợ u, vợ t vấ cuợ c sợ ng trong mợ i tình huợ ng. Đợ c bợ n bè giúp đợ cho vay mợ n, tôi đã đợ n đợ c bợ n bợ tợ do, làm lợ i cuợ c đợ i bợ ng tợ t cợ nghợ lợ c, lòng can đợ m, sợ nhợ n nợ i.

Mợ màng trong suy nghĩ nhợ ng đợ i thay, nhợ ng chợ ng đợ i đã đợ qua tợ lúc mợ i đợ c sinh ra, lợ n lên, trôi nợ i bao thăng trợ m, tôi chợ t mợ mợ t nhìn qua ô cợ a nhợ trong lúc máy bay đang lợ c lợ nhợ , trợ t xuợ ng thợ p tợ ng chợ ng. Bên đợ i là nhợ ng đấ rợ ng cây xanh mợ mợ t tiợ p nợ i nhau. Nhợ ng con đợ ng nhợ nhợ sợ i chợ ngoợ n ngoèo loanh quanh.

Khu nhà cợ a li ti rợ i rác. Tôi đang ợ trên vùng trợ i Viợ t Nam, quê hợ ng tôi chao nghiêng bên đợ i qua ô cợ a nhợ . Đợ t nợ c thân yêu cợ a tôi qua bao năm cách xa vợ n còn đây, nợ i tôi đợ c sinh ra, lợ n lên và trợ ng thành trong khối lợ a, tợ o cho tôi cuợ c sợ ng không an bình ngày cũ. Nợ i đây, quê hợ ng tôi đã thăng trợ m trong vinh quang, trong tợ i nhợ c qua bợ n ngàn năm lợ p quợ c, đang mợ rợ ng bàn tay đón chào ngợ i con xa trợ vợ hoợ c giợ tợ kợ ra đi. Tình yêu bao la cợ a Đợ t Nợ c chan hòa gợ n bó tợ ng mợ i con ngợ i. Tôi cợ m thợ y lòng rung đợ ng mợ t tình yêu quê hợ ng rợ t rào thân ái.

- Úi chà !... có lợ máy bay đang sợ p đáp phi trợ ng Tân Sợ n Nhợ t ?

Câu hợ i băng quợ cợ a ngợ i đợ ng hành chuyợ n bay nhợ mợ t nhợ c nhợ . Tôi không đáp lợ i, quay nhìn anh chàng ngợ i Viợ t Nam có lợ cùng xợ p xợ tuợ i mà tợ lúc lên máy bay mợ i mê ngợ gợ ngợ gợ t. Anh ta cũng vợ Viợ t Nam thăm nhà. Tâm tợ anh cũng nôn nao sau nhợ ng năm tháng ly hợ ng mợ t mợ i. Cùng mợ t thợ hợ thì quá khợ cũng tợ ng tợ , hoàn cợ nh cuợ c sợ ng không mợ y khác là bao, dợ dàng làm thân. Tôi hợ i anh mợ t câu thợ a thấi :

- Anh vợ thăm nhà ?

- ợ a...nhợ anh vợ y. Mợ i lăm năm rợ i mợ i vợ mợ t lợ n.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ đầu tiên

Tên: Nguyễn Văn Hoàng
Số: 7913; Ngày sinh: 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

- Ngày trước có trong quân đội ?

- Vâng, đúng thôi. Còn anh ?

- Công an Sát Quốc Gia.

Anh chàng mỉm cười thân thiện :

- Công an Sát, Quân đội là tập thể chiến sĩ VNCH hỡi người đang nhận trách nhiệm Đốt Nọc giao phó. Hân hạnh được biết anh. Tôi là Thiệu.

- Tôi là Hòa, quê ở Phanrang miền Trung. Anh Thiệu ở Saigon ?

- Đúng vậy.

Thiệu nhìn tôi đáng yêu trầm ngâm, rồi hỏi :

- Anh Hòa về quê nào qua đây ? Anh đang ở tiểu bang nào ?

- Florida . Tôi về vui thì , buồn thì qua đây sống. Tôi không có nhà cửa. Chuyến về quê của tôi để đi nh gì ngoài việc thăm bà cha và mẹ mà ông bà cha mẹ tôi. Đốt Nọc mình có gì vui hỏi anh Thiệu ? khi mình về quê làm tròn trách nhiệm.

- Đành vậy. Đó là một câu chuyện lý do một người. Ba mươi năm sau mới người đã cảm thấy

chưa xót. Nếu các ông lãnh đạo biết can đảm thì tôi chỉ cần đấu đấm giây phút cuối cùng và biết hành sự quyết tâm quyết thì chúng mình không phải sống lang thang vất vả nữa.

Thì nhìn ngẩng đầu lên, nhìn tôi dò xét :

- Mọi anh và tôi khi nào thấy cần. Tôi ở Saigon . Đang ngủ. Phe ta cần mà. Tôi cho anh đi a chi .

- Cảm ơn anh Thị. Cũng có thể lắm. Nếu cô đi quá tôi có thể đi anh. Bên bè thì cũng đông, nhưng không biết đi đâu mà đi còn.

Phi cũng xuống gặp họ khi tôi cảm thấy choáng ngợp. Mọi người khóa dây an toàn. Tiếng nói của tiếp viên hàng không vang vang như nhạc và thông báo hành khách xuống cần thì tôi. Tôi đi vào ghế trong tầng thượng mái, nhìn quang cảnh quen thuộc của phi trường qua ô cửa nhỏ mà trước đây tôi thường lui tới. Cảnh cũ người xưa tái hiện. Tôi cảm thấy lòng mình thật nhiên không chút giao động rợn rợn như lúc bước chân ra đi ở Mỹ. Thật sự tôi không có gì nôn nao, lo lắng. Tôi chỉ có người thân đi đón tôi phi trường như mọi người. Chuyến đi về thăm bố mẹ do một thói thúc nào đó rồi nhưng thú mà đi. Liệu nữa, cũng không thông báo cho bà chi. Mà có thông báo thì đi đâu, đi đâu cũng khó khăn. Tôi không có hành lý tay xách nách mang. Chỉ với một chiếc xách tay bằng vải theo người, gói gàng, như nhàn nhàn người tôi nhìn bố. Phi cũng đáp xuống phi đạo. Mọi người nhìn rợn rợn như bước xuống tàu.

Khi vào đến phòng khách để làm thủ tục nhập cảnh, tôi và Thị đến quầy kiểm soát nhập cảnh, chú nhân viên chỉ có đóng dấu visa, làm tờ khai hải quan.

Cảm thấy khai hải quan trong tay tôi loay hoay gói một phút để suy nghĩ có cần phải ghi món quà mang về cho đứa cháu con bà chi. Một máy quay phim như trị giá 500 đô la. Một máy ảnh trị giá 200 đô la. Không biết có phải đóng thuế ? Liệu nghe nói trên 300 đô la phải đóng thuế. Quà tặng cho các miến nẹp thuế. Tôi quyết định ghi vào tờ khai. Thị nhìn vào tờ khai, rồi nói :

- Kể vào hải quan tờ 20 đô la là yên chuyện. Nếu không rồi rồi đi.

- Tôi không muốn làm như vậy. Rõ ràng là mình nuôi tham nhũng.

Chúng tôi cùng mọi người đi ngang qua hàng chợ đến lều. Tôi quan sát mọi việc. Tôi chú ý viên công an hỏi quan về một tờ giấy nhúng, làm lì, ăn nói bất lịch sự, thậm chí tỏ ra quát tháo vì một vấn đề gì không rõ ràng. Tôi thậm chí nghĩ đến lều của mình thì nào cũng có chuyện. Hay là cứ làm theo lời anh Thiệu. Rồi thì thôi, không được. Chúng tôi có gì phải lo.

Đến lều tôi, viên công an hỏi quan về chi phí và tờ khai của tôi quát lớn :

- Khai cái gì đây... hả ?

- Quà tặng cho đứa cháu, chúng tôi có gì.

Một hôm tôi nhìn thấy một người đàn ông đi ngang qua tôi như muốn ăn cắp túi tôi. Tôi đi theo. Cậu ta, trông hiền lành hơn người khác. Hắn vứt một tờ khai và tờ chi phí của tôi xuống bàn rồi cầm cuốn sổ và nhìn tờ giấy trắng, tờ giấy trắng đầy chữ. Có lẽ hắn đang tìm giá trị để đóng thuế cho hai món quà tôi khai. Tôi chờ đợi. Mọi người nhìn chòng chọc tôi như một kẻ phạm tội. Qua hàng năm phút, miệng hắn nở nụ cười, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt soi mói khi tôi không hiểu hắn muốn gì. Thì ra đến sau lưng tôi như một con rắn :

- Lấy tờ chi phí kẹp vào tờ 20 đô là yên chuyện.

Tôi nhấc cái máy với tay lấy tờ chi phí trên bàn, móc túi lấy tờ 20 đô bỏ vào rồi đưa tờ chi phí lên trên bàn. Tôi thấy nét mặt viên công an hỏi quan về tờ giấy ngay. Hắn vội kéo ghế bàn, rút tờ giấy 20 đô bỏ vào cho nhanh vào ngăn kéo. Miệng hắn lí nhí một cách nghi ngờ :

- Đợi chờ rồi, tha đóng thuế. Đi mau đi.

Nhàng chạy, nhanh như chớp, hân hoan mở khai cửa tôi để tôi đi lên nhà. Bỗng hân ném mạnh tay khai vào mặt tôi, quát lớn :

- Không ghi đi a chị đi n thì biết đâu mà mò, hỏi cái anh kia ? Dứt thét chị ! Anh ra phía sau xếp hàng trở lại, nhanh lên. Vội vọt n th ?

Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm danh dự. Nổi nóng, tôi muốn quát to lên rằng tôi không có đi a chị tôi đi Việt Nam . Tôi không có nhà cửa lấy đi a chị đâu mà ghi. Vội thôi chị . Hãy đi xem lấy chị sẽ biết a con ngốc và con ngốc. Tôi cũng là người Việt Nam kia mà. Nổi uất tôi sắp bắt thành tiếng, Thị trấn vội kéo tôi đi nhanh ra phía sau. Mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt thô bỉ ngạo mạn, vội vã tò mò. Thét bắt nhủ quá ! Mặt chị đỏ tím tím hút máu dân. Hút tay thô bỉ ngạo mạn xu xu ng h tiếng. Hai mồm đỏ ối chia chác nhieu người cùng đi p. Hàng năm trên triều người dân Việt Nam nhủ p c nh thì sẽ tiến đi p để c chị ng phỉ là nh .

Tôi có chàng đi, chị a chị c đã yên thân vì đây là luật lệ của chị đi này đang áp dụng chị t chị , sít sao. Cùng tôi phỉ mặt thêm 10 đô la nữa và cái tôi không có đi a chị đi ghi vào tay khai, tôi mới biết qua để c của kh u.

Tôi rời bến xe thị xã Phanrang vào lúc 2 giờ chiều để tìm xe đò về thôn Láng Don cách đây hơn 5 cây số . Tôi đi phỉ đi qua khu rừng núi tiếp các đường ruộng và ruộng ng rẫy hân cây số nữa mới đến chỗ của chị tôi. Tôi cảm thấy ngốc mặt nhồi vì đêm qua ở nhà trọ khu bến xe An Đông tôi không hề chớp mắt công việc và thời gian ngốc máy bay hơn hai mồm tiếng đi ng h . Saigon có nhieu thay đổi trông khác đi. Xe c , nhứt là các loại xe gắn máy tràn ngập. Đi sang thị trấn ngày xưa giờ thét ào ào, hân p t p và mang đầy nét giờ t o. Con người nhủ vôi vàng, đua chen và lòng lũng trong tiếng bắt c nh cu c sang. Mười ba năm xa quê hương tôi cảm thấy có nhieu mặt mát và chua xót cho n p sang truyền thống đi p của dân tộc tôi đang xói mòn. Tôi cảm thấy lòng không được vui, có sự chán chường, có tiếc nuối, có sự so sánh. Tôi chị a làm gì để c cho quê hương dù mặt vì c làm h t s c t m th ng nh nhoi. Tôi chị a dám đòi hỏi quê hương đi n bù cho tôi nh ng u đãi nào.

Chàng đi tìm quê hương

Tác Giả: Nguyễn Th& Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

Ngái ta vå quê hương våi nhång đß tính nhåu cußc vui và hạnh phúc thß. Tôi không mang tâm trạng cßa kß đem đô la và vùng vãi đß cß chißm đßt nhång lßc thú nhßc đßc thßp hên, đß sßng phê phán trßy lßc thßa mßa trên nßi khßn khß bßn cùng đói rách cßa ngái dân đang rßng khßp cùng Đßt Nßc.

Tôi cũng có thß thuê xe đi rong nhåu nßi trong thành phố Saigon, vào nhång nhà hàng sang trọng đß ăn nhåu thß gißng, trß nhång khách sßn nhåu sao, có gái hßu bao sußt đêm, vùng vãi đô la cho ngái đßi nß mßt. Đßi våi tôi, quán cßm vß đßng, nhà trß rß tißn...vån là chuyßn hßp đßn.

Chißc xe đồ chßm lßi rßi ngßng tßi đßu cßng thôn Láng Don. Nhìn xung quanh bây giờ nhà cßa đßc cßt thêm nhåu hßn, nhång nßp sßng vån nhß xßa không có gì thay đßi. Mà có chăng là cái đói, cái nghèo đang thßng trßc. Xóm Láng Don, nßi chôn nhau cßt rún cßa tôi, nßi tôi đßc sinh ra lßn lên và trßng thành trong khói lßa bom đßn, nßi tôi ra đi đß vào tù khi tên sáu Tre bí thß xßy xách súng đßn nhà chß tôi vây bßt và trßi ké tôi đßn đi sau ngày gißc tràn vào và cũng là nßi tôi ra đi tßm rßi khßi Đßt Nßc đß lánh nßn phßng trßi xa.

Xóm Láng Don sau ngày đßi chß đßc cßng là thôn Láng Don đßt rßng, ngái thßa rßi rác xen kẽ gißa nhång đßng rußng, nhång vßn rßy và rßng thßa bao quanh. Nßi đây đã ghi đßu trong tôi vô vàn kßnißm vßa êm đßm, vßa khßng khißp lßi vßa hoang mang lo sß

Ngái trên xe đồ bßc xußng cùng våi sßng ngßi đang hßp chß chßm hßm đßu cßng vßa nhìn thßy tôi hß trß mßt ngßngàng mßt vài giây rßi ào đßn bao vây lßy tôi thăm hßi rßi ra rßi rít nhß chào mßng đßa con cßa thôn xóm ngày xßa đã lßc loài nßi phßng trßi nào nay lßi trß vß sum hßp.

- Con là tß Chißu hß ? Cái tên cúng cßm cßa tôi đã quen thußc våi xóm làng.

- Đúng rßi. Thßng tß Chißu đây mà. Con anh giáo Phßng ngày xßa bß Đßnh đó mà.

- Con là đßt kißu mßi đß phßi không ?

- Con là đi t ki u sao con ăn m c nh th này h con ?

M t bà lão trông r t quen v i gia đình tôi ngày x a v a h i v a âu y m đôi bàn tay nhăn nheo mân mê lên tóc tôi, lên vai tôi t l tình ng i thôn xóm. Th t s là tôi không có gì se sua trong chuy n v thăm này. Chỉ c áo s mi ng n tay b ngoài qu n, đôi giày da b c màu, đ u tr n, trên vai mang chi c xách v i trông ch ng khác nào nh ng lái buôn đi chào hàng.

Bà lão v n n m ch t tay tôi và nhìn th ng vào tôi b ng đôi m t hom hem g n nh a l :

- Con ã đâu d d y, M h con ? Con gi ng anh giáo Ph ng ngày x a quá tr i đ t ! T i nghi p cho nh. nh "đi" s m quá !

M t bà già khác g y còm, đ u b c ph , nhai tr u b m b m, g i tên tôi :

- Chi u à, má mày ngày x a là b n thân v i tao đó, mày còn nh không ? Tao v i

ch h i đó đã h a làm xui mà không đ c. T i t i bây không duyên n ...tr t qu t c ...U ng thi t..!

Nghe bà nói, tôi b ng tr c nh đ n Th m, ng i con gái có n c da th t tr ng, tính tình vui nh n, b n cùng l p Đ ng u r i l p Năm, l p T ...t i tr ng làng này do ba tôi làm th y giáo. B y tám tu i chúng tôi r t ngh ch ng m. Ch i nh y dây, đánh đáo, đánh khăng, cút b t, u m i...Bên thua ph i cồng bên th ng. Tôi ph i cồng Th m nh ng l n trên l ng khi phe tôi b thua. Nh ng l n nh v y, Th m dùng hai chân thúc thúc vào hông tôi, hai tay c a Th m n m hai vai tôi gi c gi c v i gi ng rít đanh thép " ép ! ép ! nhanh lên ! " Th nh tho ng đang cồng ch y, tôi gi v té ngã lên bãi c , hai đ a ch ng lên nhau, n m im, nhìn nhau c i n c n ! Vui đáo đ ! Ch a h t, tu i 13, 14 v y mà tôi và Th m, cùng vài đ a khác cùng l a, trai có, gái có, c i b h t qu n áo, tr u ng đầu th y có gì m c c , nh y ủa xu ng h sen l n tr c Đình làng t p b i, r i v t l n nhau la chí chóc, đ a nào thua b ghìm xu ng n c. T m d i h , chúng tôi ngh ch ng m đ chuy n mà không bi t e th n, cho đó là đi u vui l th a tính tò mò c a tu i th

Chàng đi tìm quê hương

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

nhà quê..

Tôi hỏi :

- Chà Thưa mẹ già ở đâu bác ?

- Nó theo chàng đi suốt từ nhỏ xa lắm con ơi ! Nghèo rách miệng tôi, bữa đói, bữa no. Bà vừa nói vừa chỉm ngón tay nhìn tôi trêu mồm nhún nhún đang có một tiếng cười cho sự mất mát nào đó của ngày xưa...

Mọi người ở vùng bao quanh tôi, hỏi han, thắc mắc, vừa nói chuyện riêng tư để mọi thứ chuyện. Lại có vài người nhìn tôi trên trời từ dưới chân, từ chân lên dưới như thể tò mò tìm kiếm những điều gì đó có khác lạ của xã hội mà tôi đang mang vác in trên vóc dáng.

Tôi sung sướng lòng tràn ngập niềm vui trước những người đi ngang hóm hóm thôn xóm thân quen. Đây là sự bình dị, chất phác, hiền hòa, biết trêu, nghĩ sao nói vậy. Đa số nghèo đói, bần hàn, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, dưới trăn, đi chân đất, sớm tối bán lông cho trâu, bán thịt cho đất cày sâu cuốc bẫm mọi móc cái ăn. Họ chỉ mong ăn được no, mặc được ấm, được tự do sống, được thể phụng, tín ngưỡng theo lòng tin của họ. Lòng họ thật trong trẻo, không tranh giành, không hận thù, không có chiến tranh chém giết, không mang lòng vị kỷ, gian manh, xảo trá. Tôi thấy sự đang đông giữa lòng dân tộc, tâm trí đang rộng rãi lòng đang tình quê hương. Bởi cảnh tình người, tình người, tôi đang gây dựng nên lòng trên tình chàng đi tìm quê hương tôi.

Tôi lấy túi trong túi, rồi mở ra nhìn lấy những sợi dây trên dây ba sợi ở bao quanh tôi, rồi trao tay mình người người đó là làm quà :

- Xin cô bác chú dì của mẹ của con nhớ đem lòng thành của người con xa xóm xa làng trao gửi. Con của chúc quý cô bác an bình trong cuộc sống.

Tôi vẫy tay chào bà con lũm lủi bước vào con đường đất nhô dẹt ven nhà chái tôi phải hích cây sào lòng lằng lằng âm vang tình tứ dân tộc. Nó ng chiu le lói. Bụi tro i mát dẹt. Con đường đất nhô hẹp hai bên là đường ruộng, là ruộng cây xen kẽ ruộng măng vùn nhô, ruộng thối a dẹt rầy cùn khô. Vả đi tôi ngắm nhìn từng cùnh vút quen thuộc đã cưu mang tôi từ tuổi ấu thơ qua ruộng tháng năm cuốc đi phía trước.

Gọi Xóm Bãi Đình, nơi đây có ngôi Đình làng thối bở thối, cùn kính, linh thiêng, có vòng thành cao bao quanh, có cùnh Tam quan đổ sập, có cùnh tạc thối cao nhô trên mặt khu đất ruộng đổ cùn xây dựng từ thời Minh Mạng nhà Nguyễn, thối mặt vòm Tạm ngưng tài đức vua phong Sĩ thành Thối n để chăm sóc con dân bá tánh trong vùng. Cùnh đó, là ngôi trường làng ba lớp, nhô cao ráo, vách xây gạch vữa rớt chực chùn. Suốt cuộc đời ba tôi đã miệt mài nghề giáo, khai tâm trí ruộng nếp trồng mồi lợn trong các thôn xóm lân cận. Thanh niên, thi u nhô lên qua nhieu thối hời đây dẹt là học trò cùn a ngườ i từ lớp Đổng u, lớp Năm, lớp T, lớp Ba để đi thi lấy bằng Sĩ Học Y u L c. Trường có ngôi nhà nhô ba gian riêng biệt dành cho gia đình thầy giáo, trong đó tôi đã mồi mặt chào đời. Giấc dẹt, ngôi nhà đổ nát, ngôi trường cũng đổ nát. Không ngườ i trách nhieu. Không ai lai vãng ghé mặt ban phát ân huệ. Bởi thời gian, rong rêu, cùn cây phôi kín xóa nhòa ruộng thối tiên tu i ngườ c mồi thối vang bóng cùn a thối hời chúng tôi.

Có tiếng chó sủa từ ruộng nhà chái tôi. Trôi nhá nhem tời. Tôi bước vúi vào sân nhà. Thấy tôi, con chó tở trong cùn a phóng ra dẹt nh xông vào tôi làm dẹt khi nó nhìn thấy ngườ i lạ. Tôi vẫy vẫy tay làm thân vúi nó. Ngôi nhà tranh, vách đất thối p lè tè, chớt hẹp đang tời om, vùn ng ngườ t. Không lạ i không có ai trong nhà. Kẹt con chó, tôi đường tở n ngườ n hời lâu. Con chó vùn nhô m tong teo vùn cùn tru mồi gồ m gồ nhìn tôi canh chẹn. Nó không còn để sực hung hăng để sủa, để cào cùn. Nó đường không vùn, bùn cùn run run, ruộng nó vùn cùn gồ ng gồ m gồ cùn làm tròn trách nhieu m giở nhà giở cùn a cho ch. Nó đang đối lê đối lết mà vùn ra sực làm tròn chực năng. Tôi cùn m thối y thối ng hời nó vúi ý nghĩ là phải cho nó ăn cho thối t no để thối ng công nó. Tôi nghi p ! Nó đáng thối ng hời n ruộng thối khác cùn c đời này.

Có tiếng chái tôi tở trong nhà nói ra :

- Ai đó ? sao không chúi vô nhà ?

Tôi mồi ng r, chúi ủa vào nhà, bứt chíp con chó. Nhà vùn nhô tời om, không nhìn thấy gì cùn. Tôi kêu lên :

- Em đây chứ Hai . Em mới về . Cháu làm sao đó, cháu đau hông cháu Hai ? Sao nhà tôi ốm vậy ?

- Trúng ! cháu Túng ! cháu mới về hông cháu ? Hòa ơi ! em ơi ! Thôi thôi em về đó hông em ?!

Tôi thấy bóng cháu tôi thì chỉ có gì đó như kê bên trong cùng ngói phía dưới nhanh chóng phía tôi. Tôi nghe cháu lập bập bét quăng :

- Em ơi !... em ơi !... em đó hông ? Sao không cho cháu hay, cháu đi đón em...cái cháu...quá thế này !

Cháu Hai vừa hỏi, rồi nhìn tôi trân trối, cháu nắm tay tôi như để xác nhận thực hư .

- Sao nhà tôi ốm vậy cháu Hai ?

- Ồ ! Ồ ! đó...đó cháu kiêu m diêm quật thốt đèn.

Tôi đột nhiên xách vali lên bàn ván gỗ , rồi mà tôi đã nghe, đã nắm như bóng qua nhieu năm tháng. Ánh sáng chỉ có đèn dưới lòng tôi nhìn thấy rõ đáng cháu tôi gọi họ đi. Nghe rồi cháu hỏi cháu hắc tiều u tay xanh xao. Tóc cháu ngắn búi tóc ngang. Cháu đi chân đất. Quần áo cháu đang mặc thì tàn thối m hôi. Nghe cháu nói, đáng nghe rồi cháu a cháu so với má tôi ngày trước như đúc khuôn. Tôi nhìn cháu là hình ảnh người mà thân yêu cháu tôi đang hiện diện trước mắt tôi. Ba Má ơi ! con đã về đây. Con đã trở lại trên khuôn đất của người nghèo khổ bao nhiêu kẻ nghèo mà gia đình mình đã mất thì an bình cuộc sống, giờ thì...cháu còn hai cháu em con ..!

Cháu tôi trở lại nghe xuồng ghé trườn mà nhìn tôi trong ánh mắt sâu thẳm. Cháu không nói gì nữa, cháu bật khóc, khóc mùi mẫn. Cháu đang trải lòng tình huống cùng niềm vui đang tràn ngập tâm can cháu , đón mừng đứa cháu trai ruột thịt duy nhất đã trở về với cháu . Tôi giữ im lặng để người vui cháu a cháu tôi được thoải mái trong tiếng cười, tiếng cười sùi qua nước mắt. Mười ba năm tôi ra đi từ đây, trong ngôi nhà tranh vách đất này vẫn không có gì thay đổi. Nếu có là cuộc sống lam lũ, đói khát, buồn cùng, là cháu nghe nhân cháu biết bao nhiêu triu cháu nghe nhân quần người dưng cháu phi nhân.

Nhìn trong nhà, vẻn chỉ có giầy dép bên trong cùng. Bàn ván gỗ, mặt chỉ có bàn ghế gỗ tre sồi, mấy chiếc ghế và đầu lòng nhồi là chiếc bàn thờ kê sát vách đất giữa nhà trống rỗng, búi bụi, chỉ có vốn vẻn bát hương đặt chính giữa bàn. Hương tàn khói lơ lửng. Nơi đó, từng năm tháng dài, chỉ tôi đã phụng thờ cha mẹ, ông bà, tổ tiên trong gia tộc họ Nguyễn này.

Chỉ tôi lên tiếng :

- Em vậy...em có đi nữa không ?

- Em vài tuần rồi qua rồi. Chỉ an tâm, bây giờ em không đi chơi nữa. Em có phần nào vui chơi rồi nhieu.

- Chỉ nói, em đang cần gì. Chỉ không biết phải làm gì sinh sống. Thời buổi khó khăn quá, đóng góp này, đóng góp nữa quá nhiều, còn sách nhiễu đất đai. Mấy năm trước em cho chỉ chút ít, hỏi đi thôi. Bây giờ thì biết có, biết không. Trong nhà không còn cái gì để bán mà mua gạo.

Tôi trợn nhoe, hỏi chỉ :

- Mấy đứa cháu đi đâu không thấy họ chỉ Hai ?

Nghe tôi hỏi, chỉ rồi khóc khàn khàn :

- Từng từng trong thôn bắt đi nghĩa vụ, đóng đâu trên biên giới mấy năm bắt sống rét rùng rợn rồi em rồi. Chỉ mà không biết xác nó ở đâu. Họ chỉ báo rồi im re luôn không thấy như cũ nữa. Chỉ đâu có tiền bạc mà đi tìm đi kiếm. Mấy người rồi họ con cái. Đành chịu thôi em. Chỉ buồn chỉ thôi cho thấy con. Lúc còn sống đi bắt đi tháng nào cũng nhận về xin tiền, than thở ăn đói ăn cần. Ngày trước đi lính, chỉ có tiền trả công, tiền trả tuất, được đưa xác về trên nhà chôn cất, được ăn hưởng này nọ. Bây giờ thì trời khảm mịt..khiếp quá !

Chợ ngợ ng lợ i vì cợ n ho, rợ i nói tiợ p :

- Còn con Huợ thì năm nay đã ba mợợ i tuợ i, không có tiợ n ăn hợ c. đi làm thuê gánh mợợ n trợ n ai, quợ n áo không có mợ c lành vợ i ngợợ i ta. Cợ cợ c quá. Không biợ t nó nghe lợ i ai đợ đợ bợ nhà trợ n vào Saigon gợ n hợ n tháng nay đợ kiợ m chợ ng Đạỉ loan. Chợ nghe thiên hợ đợ n đàn bà mình lợ y chợ ng Đạỉ loan nhiợ u lợ m, có tiợ n xạỉ, lợ i giúp đợ gia đĩnh, sung sợợ ng cuợ c đợ i...

Tôi ngợ t lợ i chợ tôi và giợ i thích :

- Sao chợ lợ i đợ con Huợ đi nhợ vợ y ? Chợ đợ ng nghe thiên hợ đợ n sai bết. Lợ y chợ ng Đạỉ loan là lợ y mợ y thợ ng già khú đợ tuợ i bợ ng chợ không hợ n không kém, lợ y mợ y thợ ng tợ t nguyợ n đui quề mợ sợ t, mợ y thợ ng quế mùa đợ t náy, lợ y mợ y thợ ng bợ nh hoợ n kinh niên chó chệ, mềo ợ n, chợ không phợ i lợ y bợ n thanh niên trai tráợ mợ nh khoợ , giàu có sang trợ ng đạỉ. Bợ n chúng lợ y đợợ c gạỉ Viợ t Nam mang vợ nợợ c vợ a làm vợ , vợ a làm tôi đòi, đợ y tợ , chúng hành hợ nhợ súc vợ t. Biợ t bao nhiêu đàn bà nghe đợ đợ ngon ngợ t, mùi mợ n, tợợ ng cợ a béo bợ sa chân vào, bợ y giợ đợ khóc đợ cợợ i, trợ n vợ nợợ c thì không dám vợ sợ thiên hợ cợợ i chệ xợ u hợ , cợ n rằng đành chợ u, có ngợợ i tợ tợ , có ngợợ i bợ trợ n đi ăn xin, nhợ c nhặ lợ m.

- Chợ đạỉ có cho nó đi. Nó trợ n đi gợ n nợ a tháng nay. Chợ đã tìm ngợợ i thợ cái nhà này đợ có ít tiợ n cho thợ ng Thạỉ đi Saigon tìm con Huợ vợ . Chợ cũng làm hợ t nợợ c nhợ vợ y mà không đợợ c thì thôi, khợ hay sợợ ng nó ráợ chợ u, nợ u so ra thì cũng còn hợ n ợ xợ này em ợ i.

Chợ tôi ngợ ng nói lợ i thêm cợ n ho sợ c sợ a, nợợ c mợ t nợợ c mợ i tèm hem nhợ y nhợ a. Lòng tôi cợ m thợ y đau thợ t chua xót cho ngợợ i chợ ruợ t thân yêu đã tợ ng chợ u đợ ng khợ cợ c, nâng niu lo lợ ng tôi trong tuợ i ợ u thợ .

Chợ lợ i tiợ p lợ i :

- Em nhợ không, lúc giợ c tràn vào năm 75 thì em đã 30 tuợ i rợ i, có vợ con, làm viợ c ngoài tợ nh, đạỉ gợ n ba má, chợ mình chợ lo cho ba má. Khi ba má qua đợ i vì bom đợ n, chợ vợ n cợ bá m giợ

Chàng đi tìm quê hương

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

chàng đi tìm quê hương này cho đến bây giờ. Bám giữ như giữ cửa hàng hàng. Như có sào đi tìm sau nhà trồng bắp, trồng khoai, lúc đi lúc không. Chàng và mẹ đi ra công làm mướn như đi tìm ai mướn mình vì họ cũng khó cũng nghèo đói rách tatters. Ai có người thân ở ngoài thì may ra đi thăm đôi chút. Chàng như người không có quy định có thể là phè phỡn no cơm ấm áo, ăn cơm ăn đồ ăn ngon. Họ có vô số kẻ bóc lột, kẻ cướp bóc người dân. Gia đình chàng vốn có đi làm vất vả mà đói dài dài. Họ bắt đóng thuế thuế, nay quyền góp, mai người họ bắt chịu nộp tiền em đi! Không biết tính sao nữa.

Như người đi chàng nói ra nghe thật chua xót đến cay quá. Tôi tìm người an ủi:

- Em thưa hiểu như người đi chàng đã nói đó chàng Hai, mặc dù là em xa. Chàng khó và ai ai cũng khó như chàng. Em sẽ đi Saigon vài ngày tìm cho ra con Huân bắt nó vẽ, tìm công việc cho hai đứa nó làm. Em sẽ cắt lấy ngôi nhà này trên nền nhà cũ cửa mình đi có người thợ mộc ông bà và ba má, đi tìm thợ, em xây mới cho ba má để ở êm đẹp. Trách nhiệm cửa em phải lo như vất vả và chàng cùng chung sức lo với em. Xong công việc em sẽ vẽ bên đó lấy. Thợ mộc thợ mộc em giúp chàng chút ít để chàng bắt kẻ bóc lột. Cậu xin ba má phù hộ cho chàng em mình.

Nói xong, lòng tôi như nhũn, đã san sẻ niềm vui với người chàng ru ngủ. Chàng tôi vui vẻ vui mừng, chàng bảo:

- Lạy ông trên phù hộ. Chàng mừng lắm. Tôi lâu chàng còn có chàng đảng hoàng đi thăm phụng dưỡng mà không chàng không kham nổi.

- Chàng vui không? Em muốn ngày mai làm mâm cơm cúng ba má nhen chàng Hai?

- Ừ, em nói phải. Bây giờ em ở nhà, chàng lấy đảng này chút xíu.

- Chàng đi đâu vất vả?

- Chàng đi mua gạo. Nhà họ gạo gạo hai hôm qua. Mua gạo làm cơm cho em ăn.

- Chợ cợ mợ nợ mua gợ thì mua chợ Hai.

Chợ Hai đợ rợ, tợ ra phía sau tìm nợ cợ rợ a mợ tợ. Các lu nợ cợ khô cợ nợ. Bợ pợ nợ nhợ tanh. Tợ ra quợ nợ áo, xách nợ cợ tợ giợ ng đợ vào lu, hợ tợ cợ vào nhúm bợ pợ a. Tợ muợ nợ o không khí mợ cúng tợ i vui trong gia đợnh chợ tợ. Tợ i nghiợ pợ ngợ i chợ gợa bợ a đợ ba mợ i năm khi ông anh rợ cợ a tợ đợ mợ tợ tích trong lúc nhợ y toán ra Bợ cợ đợ i ba đợ a con thợ. Sợ ng chợ tợ ra sao, bợ tợ tin bợ tợ tợ cợ. Nhợ ng năm sau đợ, nhà cợ thêm đợm giợ ông anh rợ. Đợm giợ không cợ thợ tợ cá bánh trái đợ y bàn mà chợ là nhợnh chuợ i, bình bông bợ i cây bông đợ pợ ngoài sân, ly nợ cợ i nhợ vợ i ba cây nhang vợ ng trên chiợ cợ bàn gợ tợ pợ đợ tợ giợ a nhà.

Trợng mợ i sợu lên rợ tợ nhanh. Đợm trợng sợng quợ. Không khí đợ ng quê trong lợnh mát rợ i. Tợ đợ vòng quanh nhà bình thợ nợ ngợ mợ nhìn tợ ng cợ nhợ vợ tợ quen thuợ cợ đợ gợ nợ bó nợ a đợ i ngợ i phía trợ cợ. Kia là ngôi Đợnh làng cợ đợng i trợ cợ mợ tợ tợ cợ cợ cao ngợ tợ, xung quanh đợ i cợ tợ cợ cợ nhợ ng bợ cợ pợ. Mợ y ngợ i thợ i đợ gợ i là Viợ tợ Minh đợm máng lá cợ mợu máu cợ ngôi sao vàng chính giợ a khiợ nợ cho tợ mợ tợ phen kinh hoàng hợ nợ phi phợch tán khi mợ y tên lính lê đợ ng Phợp vào nhà tợ lợi cợ tợ ra chợ vợ hợ ng cợ tợ cợ cợ a Đợnh. Chúng la hét tri trợ nhợ ng tiợ ng gợ i hợ cợ nghe không đợ cợ. Chúng chợ cho tợ phợ i lên lợ y lá cợ mợu máu xuợ ng. Tợ không dợm sợ mợ y ông Viợ tợ Minh, liợ nợ bợ ợn mợ y bợ tợ tai nợ i đợm đợm. Mợ tợ tên xợch tợ ném lên bợ cợ pợ buợ cợ lòng tợ phợ i giợ tợ lá cợ máu xuợ ng rợ i ù tợ chợ y vợ nhà trợ nợ chui trợ nợ nhợ i mợ y ngày, chợ sợ mợ y ông Viợ tợ Minh tợ i bợ tợ bợ tù. Mợ i năm, sợu tuợ i mà tợ ng tá cao ngợ ng, nên đợ bợ đợ ý, iợ cợn biợ tợ sợ tù thợ tợ cợ cợ cợ..!

Trợ cợ Đợnh làng là hợ sen iợ nợ nên chúng tợ rợ tợ thích thú bợ i trong mùa hè. Bên cợ nhợ là nhợ ng đợm ruợ ng cợ a Đợnh bợ hoang cợ da mợ cợ dày cợ ng. Bợ nợ chúng tợ đợ bánh, chợ y đợa, cợ tợ bợ tợ, u mợ i...niợ mợ vui cợ a tuợ i iợ u thợ rợ tợ sung mợn. Nhợ ng iợ nợ thợ y ngợ i iợ nợ đợ xe đợ pợ hợ i đợ gợ i là xe máy tợ thợm muợ nợ chợ tợ. Tợ iợ a vào ngày nghợ hợ cợ, ợn cợ pợ tiợ nợ cợ a má tợ chợ y mợ tợ mợ chợ vào xóm Lợng Đợn đợn quán hợ tợ tóc chú Tợ Bợ u cợ cho mợ nợ xe đợ pợ, tợ mợ nợ mợ tợ xe đợ pợ đợn đợng đợ tợ bợ vợ đợm xuợ ng mợ y đợm ruợ ng bên Đợnh đợ tợ pợ cợ i. Cợ hợ ngợ i lên đợ pợ tợ i là ngợ nghiêng, không tài nào đợ đợ cợ, cợ tợ ng là đợ. Tợ pợ hoài tợ pợ mợ hợi ra iợ tợ cợ áo, khợ nợ thay sợ i dây sợn xe bợ đợ tợ, không đợ pợ đợ cợ nợ a. Tợ sợ đợ ng ngợ i hợ nợ vợa lên mây, tợ cuợ ng quit iợ tợ đợ tợ đợm đợ u xe đợ pợ vào bợ i rợ mợ không dợm hợ mợi vợ i ai. Vợ nhà tợ nhợ bợ, nhợ ng trong lòng sợ mợ tợ ợn mợ tợ ngợ đợ i ngợ i ra. Mợ tợ tai hợ a đợng vợ hợm tợ. Hai hợm sau chú Tợ Bợ u tìm ra nhà đợi xe, tợ bợ ba tợ nợ nợ cho mợ tợ trợ nợ đợn nên thân. Tợ nhợ mợi iợ i chú Tợ Bợ u nợi " Đợ tợ dây sợn, con đợm ra cho chú nợ i iợ i, sao con đợ i iợ i đợ u xe trong bợ i"- Thì ra là thợ ! Tuợ i con nợi iợ nhà quê thợ tợ đợ i khợ hợ tợ nợi đợ cợ.

Chợt có bóng người đang tiến vào sân. Tôi nhìn người mà nhìn thấy quen quen. Tôi hỏi :

- Ai đó ?

- Tre đây anh T. Anh M mới về nhà anh T ?

A ! thì ra là tên sáu Tre. Hỏi là học trò cũ của ba tôi ngày xưa, cùng lớp với tôi. Mọi người sáu tuổi học đã nghỉ ngơi trong lúc tôi đang ra trường học. Một năm sau đó, lâu lắm rồi về quy định trả hàng rồi tiếp tục học tiếp đến giờ học bí thư xã. Ngày mới học, lúc tôi mới về thăm cha tôi, học đến du kích xã đến nhà bao vây, dĩ nhiên trời kể tôi đến ra huyện về rồi danh ác ôn máu phải đến rồi. Hỏi bạn mới học tôi hiểu rồi, có ít nói hiểu, bày vẽ các đến rồi danh...nên tôi phải nghỉ học 13 năm. Tôi không thù ghét học, vì đó là nhiệm vụ học phải làm để đến c ân trường, rồi rõ lòng yêu cha đến của học. Gần ba mươi năm tôi quên đi chuyện cũ. Bây giờ học nghe tôi M về, tìm đến làm gì đây ? Liệu có chuyện gì không hà ?

Tôi bắt đầu đến gần sáu Tre về nhà hỏi :

- Anh Sáu đó hả ? Sao anh biết tôi về mà đến thăm tôi đây ? Có chuyện gì hôn ?

- Tôi gặp cha Hai ngoài xóm, cha nói tôi mới biết.. .liệu đến thăm anh T. Không có chuyện gì đâu anh.

Nói xong học cười hi hi, cái gì học cười rồi rồi của học về không bắt đầu c. Bây giờ tôi mới nhìn rõ tên sáu Tre. Trông học tươi tắn, mập mạp. Cùng lứa tuổi mà đến học trường, đi chân đất, chỉ c quần xà lỏn học ch tr quá rún, chỉ c áo thun màu c trắng rách lách lách, rồi tàn d học khác mới sáu Tre của học quy định uy dĩ nhiên trời đến tôi đi đòi học học. Tôi về hỏi :

- Lúc này anh Sáu làm ăn khá không ?

Chương 1: Chương đầu tiên

Tên: Nguyễn Thị Hoàng
Số: 05, Ngày: 02/09/2009 11:38

- Chị Hai ơi nhà bị tắt mà anh T. Nghèo lắm rồi, chị thiêu cây gỗ và cái bếp để ăn xin.

Tôi vội hỏi :

- Anh là đảng viên, viên chức nhà nước, ai cũng giàu có, sang trường học của nhà u đấy, sao anh nói vậy ?

Sáu Tre thì dài :

- Ba mẹ tôi đi học suốt đời sống chết với nó, khi hết tài chúng nó vứt bỏ như chó gh. Một chặp vứt chanh bỏ vỏ, đồ khốn nạn, lười manh, ghê tởm lắm anh T. ơi !

Nghe sáu Tre kể tôi cười cười, tôi nói cho họ thêm một phát :

Tôi cười anh cũng đã là thành viên, là bí thư thành ủy hay họ nói a phải là ủy viên trung ương đảng. Nào ông...nếu anh còn đeo theo có thể leo lên ghế Tổng bí thư như chị...!

Tôi cười ngất, nhìn họ, họ cũng phải há miệng theo tôi, miệng méo sệ :

- Không dám, không dám...chuyện ngày trước xin anh T. bỏ qua cho, đảng để bụng. Tôi làm chuyện đó rồi tôi hối hận. Tôi là học trò cũ của thầy ngày xưa, vậy mà tôi lại có thể làm như thế. Quân Sư Ph, thầy là cha tôi, tôi và anh là anh em ruột. Bao nhiêu đó đã đủ rồi tôi.

Tôi cười làm lành :

- Tôi không oán hận anh đâu u gì đâu anh sáu. Chuyện gì rồi cũng qua đi, cuối cùng chúng ta

Chàng đi tìm quê hương

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

chàng còn cái tình, tình ngời i, tình bẽn, thiêng liêng hẽn, tình dân tộc. Tôi tin chắc lúc đó anh trối kệ tôi, dí súng vào đầu tôi đòi bẽn bẽn, tôi nghĩ rằng anh có biết tội ác mình làm là đúng hay sai. Anh chỉ làm theo bẽn năng cuộc sống tin cậy a anh lúc đó.

Sáu Tre nói như máu :

- Anh có mặt sát tôi, tôi xin nhẽn. Vì tôi đã làm công việc cho mặt chế độ phi nhân. Khi thực tiễn đã không còn cần hẽn i. Tôi nguyện rửa chúng nhẽn mặt tội đồ đã hủy diệt tội tôi và bao nhiêu người khác.

Sáu Tre im lặng như suy nghĩ mặt đi u gì, hẽn lại cằn i pha trò :

- Anh Tôi xem nè, anh và tôi cùng là tu i mà tôi già hẽn anh gấp bẽn i. Đòi sống cần a tôi đối rách bẽn cùng thua anh xa quá.

Tôi cằn i xòa kéo tay sáu Tre vào nhà :

- Tôi biết về anh nhiều u, tôi chỉ đùa về i anh cho vui. Anh là mặt nẽn nhân. Chế độ cần sống sẽn là mặt chế độ phi nhân. Bây giờ về con anh ra sao rồi ?

Giọng sáu Tre nghe buồn thẽn m :

- Hai thằng trai đi nghĩa về, mặt thằng bẽn mẽn ng ở Kampuchea, mặt thằng mặt tích ở biên giới Trung quốc Việt Nam năm 79 hay 80 gì đó. Còn đứa con gái thì đi lấy chàng Đài loan, biết xẽn không tin tộc gì cần hẽn ba năm nay rồi i anh Tôi, khẽn đến quá. Còn về tôi thì...sáu Tre bẽn khóc...bẽn ung thẽn ... không tiễn chẽn y chẽn a...chẽn chẽn chẽn t. Tôi tìm người bán căn nhà tranh và nẽn a sào đất để đứa con y đi Saigon chẽn a, mà chẽn a ai mua. Bỏ tay chẽn u chẽn t anh Tôi i..!

Chàng đi ngang quê hàng ngày

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

Tôi nghe xúc động hoàn cảnh của sáu Tre :

- Tôi nghĩ phải chờ đợi, phải kiên nhẫn tìm cách lo cho chồng, không lo anh nghĩ gì chồng tôi hay sao ? Anh hỏi vậy mà nhìn Nhà nông còm cõi xem.

- Làm gì có chuyện đó anh T. Bên thân tôi còn chồng ra gì, thì vợ con có chồng có sống để chờ ai còn biết đến. Khi nào nên thôi đi..!

Vừa lúc chồng Hai tôi về. Chồng xách một giỏ xách nông có đeo theo con gà mái trống. Thấy sáu Tre, chồng nói :

- Chú sáu đến chơi đi ăn cơm với chồng em tôi. Ngày mai có nhuần mưa cơm cúng ông bà, chú rảnh đi pha tôi một tay, đỡ đỡ hôn ?

- Nghe chồng tôi bảo, tôi thấy sáu Tre mừng húm, cười i đơn điệu :

- Dì, dì...ngày mai em đến sớm giúp chồng với anh T. Em biết chồng mua đồ nhậu, em đi xách pha cho chồng. Tôi ngoài xóm vào đây xa lạ, chồng đi già yếu ư nữa..

Sáu Tre vừa nói vừa nhìn giỏ thức ăn và con gà trông thèm thuồng. Tôi nghĩ phải cho họ có khi nào ăn ngon đâu ! Tôi gợi ý :

- Con gà đem làm thịt mời anh sáu nhậu bữa cho say với tôi. Ngày mai mình mua thêm con gà khác nhuần cúng, chồng không anh Sáu ?

- Anh T nói thì tôi phải chiều. Lâu lắm hai anh em mình mới nhậu chung.

Chị Hai nói :

- Em à ! Tôi nghĩ p cho chú sáu, tôi ngày tháng sống, chú sống lang thang khắp nơi, ai nhớ gì chú cũng làm đi có ăn, ăn no vậy không. Tôi và bà con thì chú tôi bị bệnh. Tôi nghĩ, viên chức nhà nước mà tìm cách vượt biên, nhưng cái tôi là nghèo khổ nghèo xác, phải chịu thua. Chú tôi nhà mình thường xuyên đó chứ tôi, tôi nghĩ p có gì ăn nữa, có bữa cháo đói, chú tôi cũng đói. Tôi nhớ chú tôi, chứ nhớ chú vì cái này vì cái nọ. Chú nhớ tôi em, và tôi ra hỏi hỏi vì cái làm ngày trước.

Sáu Tre thì dài :

- Em chấp nhận sống như vậy thì tôi có ý nghĩa hơn. Có chức có quyền hà hiếp bóc lột dân, xa rời dân thì lòng tâm không yên. Em tôi nghĩ p cho vậy em...nghèo chịu chết !

Đến tôi sáu Tre lại khóc rồi tôi. Chị tôi nhìn sáu Tre than thở :

- Tôi nghĩ p ! Không còn cách nào chứ tôi sáu. Tôi kêu ai nữa đây.

Tôi thấy lòng mình thật là, đau nhói. Tình người tôi thấy trong tôi. Tôi nghĩ cần giúp đỡ với sáu Tre. Chứ người tôi nhớ chứ anh. Tôi ý thức lòng tâm phải hành động, không chịu sự van xin. Tôi hiểu rõ mục đích sáu Tre đến tôi hôm nay.

Tôi móc túi lấy năm trăm đô la nói với sáu Tre :

- Anh cầm tiền này vậy chứ anh cho chứ, còn người còn tất, anh sáu !

Sáu Tre thấy tôi mừng húm, cảm ơn rồi rút, đứng lên đi rồi, nhưng tôi ngăn :

Chàng đi tìm quê hương

Tác Giả: Nguyễn Th& Hoàng
Thứ Năm, 05 Tháng 2 Năm 2009 11:38

- Khoan v&, anh & i đây ăn cơm với tôi. Đêm nay anh phải ngủ với tôi cho say đi thấy đi có ý nghĩa hơn. Mình còn nhiều kế ni& m c& a tu& i th& đi nói. Ngày mai rồi lo cho ch&.

Vui v&, xúc động sáu Tre đi ngủ & ng&, ng& ng& i không còn biết nói gì hơn. Ch& Hai tôi ng& i ngây ng& i nhìn công việc tôi làm, tôi thấy ch& t& i s& v& a ý. Ch& c& m đi ngủ :

- Em giúp cho chú sáu là ch& m& ng cho em. Mình làm ph& c c& u m& t ng& i là đi c& ph& c.

R& i ch& Hai nói với sáu Tre :

- Chú giúp tôi làm con gà đi ngủ u cháo.

Ch& Hai xách giỏ th& c ăn uống bỏ p. Sáu Tre đi m& t ti& ng, tay ôm con gà lon ton theo sau. Tôi nhìn sáu Tre càng c& m thấy th& ng& i và t& i nghi& p cho anh ta. Lòng tôi tràn ngập niềm vui, ít ra tôi cũng đã làm đi c& vi& c, đem tình th& ng& đi n v& i nhau giữa con ng& i và con ng& i.

Tôi đi ngủ dậy, v& n vai, b& c ra sân. Trăng sáng quá. B& u tr& i trong xanh. Hình & nh quê tôi đẹp d& u dàng, tr& m & ng đang th& c s& & chung quanh tôi. Đâu n& i nào trên trái đất này đẹp bằng quê hương mình. Tôi thấy lòng & m & i, lâng lâng rung động theo h& i th&, nh& p tim, theo tiếng ch& ng đi ng& quê hương mà tôi đã đi qua...!!!